

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 167/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, Urbánkova 1562/6, Košice, proti opravnému uzneseniu Mestského súdu Košice č. k. 37C/138/2011-1002 z 10. decembra 2025 a postupu súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37C/138/2011 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením mestského súdu č. k. 37C/138/2011-1002 z 10. decembra 2025 a postupom súdu v tomto konaní. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a zakázať mestskému súdu pokračovať v procesných úkonoch v konaní vedenom pod sp. zn. 37C/138/2011, pokiaľ nebudú splnené základné procesné podmienky konania. Domáha sa tiež primeraného finančného zadosťučinenia 3 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 37C/138/2011 domáhala ochrany osobných údajov a určenia neplatnosti zmluvy. Uvádza, že mestský súd vo veci samej právoplatne rozhodol, pričom následne napadnutým (opravným) uznesením opravil zrejme nesprávnosti v záhlaví jeho predchádzajúcich špecifikovaných uznesení.

3. Sťažovateľka uvádza, že jej ústavná sťažnosť smeruje proti napadnutému uzneseniu a pokračujúcemu postupu mestského súdu v napadnutom konaní, ktorý sa prejavuje vydávaním a následnou opravou viacerých procesných uznesení po právoplatnom skončení veci, pričom absentuje základná procesná podmienka – existencia riadneho účastníka na strane žalovaného.

4. Sťažovateľka argumentuje, že v čase vydania napadnutého opravného uznesenia súd disponoval listinným dôkazom, z ktorého vyplýva, že osoba označená ako žalovaný nikdy nebola účastníkom predmetného konania v materiálnom zmysle. Táto osoba nikdy osobne pred súdom nevypovedala, nikdy sa na súd nedostavila, nebola súdom predvolaná, napriek opakovaným návrhom sťažovateľky nebola súdom vypočutá. Súd odmietol vykonať dôkaz jej osobnou výpoveďou, hoci išlo o kľúčový dôkaz existencie samotného účastníka konania.

5. Podľa názoru sťažovateľky vydanie opravného uznesenia v situácii, keď absentuje základná procesná podmienka, predstavuje extrémny rozpor medzi skutkovým stavom a právnymi závermi súdu. Ide o prejav svojvôle orgánu verejnej moci, ktorý je v rozpore s princípmi právneho štátu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému opravnému uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou mohla podať sťažovateľka sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť zákonný sudca mestského súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu sťažovateľka sťažnosť nepodala. Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky vzťahujúce sa na postup mestského súdu v súvislosti s existenciou žalovaného, ktoré sťažovateľka uplatnila v ústavnej sťažnosti, mohla uplatniť v samotnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou, k čomu však nedošlo.

8. Skutočnosť, že sťažovateľka nevyčerpala právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej práv, ani nepreukázala, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, robí podanú ústavnú sťažnosť neprípustnou podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol.

9. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu